

ת"ד 137/09/19 - מדינת ישראל נגד בלהה בלומה אוחנה

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

ת"ד 137-09-19 מדינת ישראל נ' אוחנה
בפני כבוד השופטת מגי כהן

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

בלהה בלומה אוחנה

הנאשמים

הכרעת דין

כנגד הנאשמת הוגש כתב אישום לפיו ביום 29.9.18 סמוך לשעה 10:45 נהגה במושב רינתיה ברחוב האורנים מכוון כללי מערב לכוון כללי מזרח ברכב פרטי מסוג "טויוטה" מ.ר. 12218801 (להלן: **רכב הנאשמת**) באותה העת נסע ברחוב אל מול נסיעת הנאשמת, רכב מסוג רובר מ.ר. 7996532 (להלן: **הרכב המעורב**) בעודה בנסיעה לרחוב החרוב, ביצעה הנאשמת פנייה ימינה, חסמה את דרך נסיעת הרכב המעורב. הנאשמת נהגה בחוסר זהירות בכך שביצעה פנייה ימינה מבלי לנקוט באמצעי הזהירות הדרושים כדי לא להפריע או לסכן עוברי דרך, חסמה דרך נסיעת רכב המעורב וגרמה להתנגשות. כתוצאה מהפגיעה נחבלה הנאשמת וכלי הרכב המעורבים בתאונה ניזוקו.

הוראות החיקוק:

1. **אי שמירה על הימין בדרך צרה** - עבירה לפי תקנה 46 א לתקנות התעבורה תשכ"א - 1961
2. **התנהגות הגורמת נזק** - עבירה לפי תקנה 21 (ב) (2) לתקנות התעבורה תשכ"א - 1961
3. **נהגת בחוסר זהירות** - עבירה לפי תקנה 21 ג לתקנות התעבורה תשכ"א - 1961

הכפירה:

הנאשמת מודה בנהיגה ובחבלות. כופרת באשמה וטוענת כי מדובר ברחוב צר, כאשר מצד ימין של הרחוב חונים מכוניות, הרכב המעורב לא חיכה, לא נסע בנתיב והוא זה שפגע ברכבה.

פרשת התביעה

מטעם התביעה העידו לפי הסדר:

ע/ת 3 מנחם מסורי - בוחן תאונות דרכים, באמצעותו הוגשו: הודעת הנאשמת תחת אזהרה **ת/1**, הסקיצה **ת/2**.

סיפר כי מדובר בתיק הצמדה, חקר את הנאשמת אשר הסבירה לו כיווני נסיעה, מיקומם של הרכבים ומקום התאונה.

ע/ת 2 יונתן נגר - משרת ביחידת בוחנים שרון, גבה עדות מנהג הרכב המעורב, באמצעותו הוגשו תצ"א **ת/3**, סט של 7 תמונות **ת/4**. חזר על כך שמדובר בתיק הצמדה.

ע/ת 1 יצחק נגרין - נהג הרכב המעורב סיפר שכאשר הגיע כמעט לצומת בנסיעה ישר, בא מולו אוטו והוא בלם.

הוסיף כי מדובר ברחוב קטן, הכביש דו סטרי שיש נתיב לכל כיוון, בצד ממול תמיד חונים בו מכוניות, היה ד"י חסום ואי אפשר להיכנס שתי מכוניות, שהנאשמת כנראה עשתה סיבוב גדול, נכנסה לנתיבו וכתוצאה מכך נתקעה בצד הקדמי והוא בשמאלי קדמי.

העד הוסף כי האט להתכוון לעצירה כך שלא יכול להיות שנסע מהר.

עוד סיפר כי הנאשמת אמרה כי בעלה יגיע בעוד כשעה ולכן הוא קרא לאשתו.

הוגשו בהסכמה:

מסמכים רפואיים **ת/5**.

פרשת ההגנה:

הנאשמת שבחרה להעיד - הגישה תמונות נ/1.

הנאשמת סיפרה כי מכירה את המקום, ביום התאונה נסעה במהירות של כ- 5 קמ"ש ברחוב האורנים מכיוון מערב בכוונתה לפנות ימינה לרחוב החרובים כדי לפנות את הדרך במקרה הצורך.

ראתה רכב מגיע ממול ונכנס בה בעוצמה, ננעלה ברכב, הנהג המעורב אמר לה לצאת למסור לו פרטים משום שהוא ממחר לקחת את הילדים ואם לא הוא ייסע.

לאחר שיצאה מהרכב התקשרה למשטרה, לא הייתה זקוקה לאמבולנס וביתה לקחה אותה למרכז הרפואי. ציינה כי הנהג המעורב נסע ולאחר מכן הגיע אשתו.

הנאשמת סימנה על **נ/1** את מיקומו של רכבה בצומת בעת ההתנגשות.

ע/ה אורי ביטון - מומחה מטעם ההגנה, ערך חוות דעת **נ/2**.

לצורך הכנת חוות הדעת, צילם את המקום, ערך מדידות.

הגיע למסקנה כי הנהג המעורב הוא זה שסטה לנתיב נסיעת הנאשמת, לא שמר על הימין בדרך צרה ואף

פגע ברכב הנאשמת שהיה במצב עמידה.

המומחה קבע כי הפגיעה ברכב הנאשמת התחיל כ- 23 סנטימטרים מקצהו הימני ולעבר צידו השמאלי של רכב המעורב, הפגיעה ברכב המעורב מתחילה כ- 47 סנטימטרים מקצהו השמאלי של הרכב, רוחב קו העצירה בכיוון נסיעת הרכב המעורב 306 סנטימטרים, רוחב רכב המעורב 207 סנטימטרים, מקום עצירת הרכב הנאשמת הינו כ- 60 סנטימטר פנימה לתוך קו העצירה לכיוון נסיעת רכב המעורב. כך שהיה לרכב המעורב 246 סנטימטרים בין רכב הנאשמת לבין המדרכה לצידו הימני שלו לעבור מבלי לגרום לתאונה.

עוד קבע המומחה כי הרכב המעורב אשר שוקל כפול מרכב הנאשמת דחף את רכבה לאחור שמאלה כך שמקום עצירת רכבה של הנאשמת כפי שעולה מהתמונות הינו לאחר שנדחף לאחור והוסט שמאלה. למסקנה זו הגיע כי נפתחו כריות האוויר המלמדת על תנועה צדית של רכב הנאשמת בעקבות הפגיעה בו, מקיפול לוחית הרישוי ברכב הנאשמת ומסימני המריחה בכביש (ניתן לראות בקושי רב את הסימנים בתמונה (ראה **1/ו** - **2/נ** ע' 8 לחוות דעת ופרוטוקול ע' 25 ש' 21-23).

ההגנה הגישה:

חוות דעת השמאי ניסן גושן **3/נ**

חוות דעת השמאי מזור יצחק **4/נ**

דין והכרעה

לאחר ששמעתי את עדי התביעה, את הנאשמת ואת המומחה מטעם ההגנה, התרשמתי מהופעתם בפניי ובחנתי את הראיות שהוגשו, שוכנעתי כי התביעה הוכיחה מעל לכל ספק סביר שהנאשמת עברה את העבירות המיוחסות לה בכתב האישום ואנמק:

אין מחלוקת בנהיגה, בזמן, במקום, בתאונה, שמדובר ברוחב צר בעל נתיב נסיעה אחד לכל כיוון ללא קו מקווקו המפריד ביניהם, בקיום קו עצירה בנתיבו של הרכב המעורב, בכיווני נסיעת הנאשמת והנהג המעורב, בתוצאות התאונה ובחבלות שנגרמו.

המחלוקת העיקרית הינה האם הנאשמת והנהג המעורב נהגו בזירות ובהתאם לתקנה 46 (א) לתקנות התעבורה ומי מהם סטה לנתיב הנגדי ובכך גרם לתאונה.

תקנה 46(א) לתקנות התעבורה מסדירה כיצד על הנהגים לנהל דרך צרה:

"שני כלי רכב הבאים מכיוונים נגדיים בכביש שאינו רחב במידה מספקת למעבר חפשי של שניהן, יפחיתו הנהגים ברכב את מהירות נסיעתם וימינו את רכבם ככל האפשר לשפת הכביש ולפי הצורך אף מעבר לשפת הכביש, עד כדי בטחון מפני התנגשות".

עת/3 ועת/2 ביצעו פעולות חקירה בתיק וצינו כימדובר בתיק הצמדה שבו הבוחנים אינם יורדים לשטח.

מהירות נסיעת הרכבים:

לא הובאו בפני נתונים אובייקטיביים למהירות נסיעת הרכבים למעט עדותם של הנאשמת ועת/1.

הנאשמת מסרה כי נהגה במהירות נמוכה (ת/1 ש' 9) ובחקירה בפני מסרה:

"...הגעתי במהירות של אולי 5 קמ"ש מתך כוונה אם בא רכב ממול שאוכל לפנות את הדרך כי זו אני. ברגע שהתחלתי את הפניה ימינה שאי אפשר להתקדם בלי לנסוע על מינימום והמינימום זה באמת מינימום..." (ע' 20 ש' 3-5).

וביחס למהירות נסיעת הרכב המעורב טענה כי הוא הגיע במהירות (ת/1 ש' 11).

אולם בחקירתה בפני מסרה:

"לא יכולתי לאמוד את המהירות שהוא נוסע" (ע' 20 ש' 7).

ספק בליבי אם הנאשמת הבחינה במהירות נסיעת הרכב המעורב כי היא הבחינה ברכב המעורב רק ברגע שביצעה פניה (ע' 21 ש' 8-9) עת קרתה התאונה. כמו כן מסרה:

"... תראה, הדבר הזה קרה מהר בכלום זמן, קשה לי לשחזר בדיוק את השניות של לפני, תוך כדי ואחרי. אם פניתי ימינה באפס מהירות והייתה לי כוונה להסתכל ועשיתי את זה, זה תוך כדי הפניה" (ע' 21 ש' 17-19).

כך שעל פי עדותה אינני יכולה לסמוך על הנאשמת בעניין זה.

ועת/1 מסר:

"לא נסעתי מהר. זה רחוב מאוד קטן וגם הייתי מטרים ספורים לפני הצומת שכבר האטתי להתכוון לעצירה אז לא יכול להיות שהייתי במהירות וזהו." (ע' 7 ש' 19-20)

עדותו של עת/1 הגיונית ותואמת את תנאי הכביש ועדותה של הנאשמת כי אי אפשר להתקדם מבלי לנסוע במינימום מהירות.

על כן הנני קובעת כי הן הנאשמת והן הרכב המעורב נסעו במהירות מתאימה ובהתחשב בתנאי הדרך.

הצמדות לשפת הכביש - הסטייה

מעדותה של הנאשמת ועת/1 עולה כי נתיב נסיעתה של הנאשמת לא היה פנוי באופן מלא כי החנו רכבים בצד ימין. ביחס לנהג המעורב לא הועלתה כל טענה כי נתיבו לא היה פנוי.

הנאשמת מסרה בהודעתה במשטרה **ת/1** כי מכירה את האזור, יודעת כי בנתיב נסיעתה חונים רכבים באדום לבן, לקחה בחשבון שיבואו מכוניות מהנתיב הנגדי, התחילה את הפניה וראתה רכב שבא ממול, נעמדה מתוך כוונה לחזור אחורה כדי לפנות לו את הדרך שהרכב יוכל לעבור אולם לא הספיקה לבצע את הרוורס והוא נכנס בה(ש' 7-12).

הנאשמת אף נשאלה:

"ש. באיזה נתיב הנסיעה אירעה התאונה?"

ת. בדיוק באמצע" (ש' 44-45).

"ש. כאשר פנית ימינה לרחוב החרוב באיזה נתיב נסעת?"

ת. חצי ימיני וחצי שמאלי, בגלל הרכבים בחנו בנתיב הנסיעה שלי" (ש' 46-47).

ש. ז"א שסטית מנתיב נסיעה שלך כדי לעקוף את הרכבים החונים בנתיב נסיעתך?

ת. נכון, אין אופציה אחרת" (ש' 48-49).

ש. אני אומר לך שאת סטית מנתיב נסיעתך לנתיב הנגדי וגרמת לתאונה, תגובתך?

ת. אני סטיתי מעט זה נכון אבל לא גרמתי לתאונה בגלל שאם הוא היה רואה אותי ומבחין בזה שאני עומדת אז הוא היה עוצר או מצליח לעבור מצד ימין" (ש' 50-52).

מעדותה במשטרה עולה כי היא זאת שלא שמרה על הימין וסטתה לנתיב נסיעת הרכב המעורב.

בחקירה בפני הנאשמת אישרה כי פנתה ימינה כי בנתיב שלה חנו מכוניות (ע' 18 ש' 27-28) אולם בניגוד לחקירתה במשטרה העידה כי לפני הפניה, בפניה ובכניסה לנתיב שמרה כל הזמן על הימין (ע' 22 ש' 8-13).

ש. "נכון, באיזה נתיב קרתה התאונה?

ת. לדעתי כמעט כולה בנתיב הימני" (ע' 22 ש' 16-17)

ש. "כשקרתה התאונה הרכב שלך היה במלואו בנתיב הימני?

ת. להערכתי כן. להערכתי אני לא..." (ע' 22 ש' 20-21).

ניסיונה של הנאשמת לשנות את גרסתה לא צלחו כי לאחר מכן חזרה לגרסתה המקורית שמסרה במשטרה :

"ש. אם היית בנתיב הימני ונכנסת לנתיב הימני, אז איפה קרתה התאונה?

ת. אתה מתעלם מזה שעמדו שם מכוניות ולא יכולתי להמשיך את הנסיעה בצד ימין" (ע' 22 ש' 15-16).

"ש. אני מפנה לשורה 47 ואני מקריא לך: חצי ימני וחצי שמאלי בגלל הרכבים שחנו..."

ת. אני פניתי בנתיב הימני. מיד עם הסיבוב כנראה שטיפה לקחתי לכיוון שמאל בגלל הרכבים שחנו. זה הדברים שקורם תוך כדי" (ע' 22 ש' 30-32).

אין לנאשמת הסבר לסתירה בין עדותה במשטרה ובין העדות בבית משפט (ע' 22 ש' 24-25) בכל אופן מעדותה עולה בבהירות כי בפניה היא נכנסה אל תוך נתיב נסיעתו של הרכב המעורב גם אם היא לא מבינה את המונחים הללו (ע' 23 ש' 4-12).

ניתן למצוא חיזוק לסתייתת של הנאשמת בהתייחסותה לתמונה 1/ כאשר אישרה את מיקום רכבה בכביש לאחר ההתנגשות ומהתמונות נוספות שצורפו לתיק המומחה.

הנאשמת טוענת כי רכבה הוסט כתוצאה מההתנגשות.

(מדגימה על מכוניות) "לצורך העניין אם אני באה משמאל לו, הוא היה פה, אני הרגשתי את הרכב נדחף שמאלה. זה הפינה הימני של האוטו שלי" (ע' 15 ש' 17-18).

" הוא הסית (הסיט) אותי. אני הרגשתי את האוטו זז ולפי התמונה זה המיקום שהוא הזיז אותי. אם אתה נותן רכב ישר ונותן לו מכה בצד ימין, הוא זז" (ע' 17 ש' 12-13).

עמוד 5

מעיון בתמונה, עדותה וחוות דעת המומחה (נ/1 ו- נ/2) עולה כי רכבה של הנאשמת נמצא בנתיב נסיעתו של הרכב המעורב בשים לב לקו עצירה בנתיב רכב המעורב ואם אניח לטובתה כי הרכב הוסט אחורה כתוצאה מההתנגשות, המסקנה המתבקשת כי רכבה היה עוד יותר בתוך נתיב הרכב המעורב כי לגרסתה רכבה היה באלכסון בתחילה של הפניה (ע' 21 ש' 12-15) ולטענתה התאונה קרתה תוך כדי הסיבוב:

"ש. איפה התאונה קרתה, מאחורי הרכבים.

ת. תוך כדי הסיבוב" (ע' 24 ש' 10-11) .

מכל המקובץ עולה כי הנאשמת לא נהגה בזהירות כי פנתה ימינה כאשר שדה ראייה חסום ע"י המכוניות שעמדו על אבן שפה:

" היו מספר מכוניות שעמדו על אבן שפה אדום לבן וחסמו לי את שדה הראייה עד אשר הגעתי לתחילת הפניה" (ש' 32-33).

מעדותה של הנאשמת הן במשטרה והן בפני ומהתמונות שהוגשו עולה גם באופן ברור כי היא לא נצמדה לימין כי חנו שם רכבים, ומלכתחילה סטתה ונכנסה לנתיב נסיעת הרכב המעורב תוך כדי הפניה ורק אז הבחינה ברכבה המעורב המתקרב (ע' 21 ש' 8-11) כי שדה הראייה היה חסום.

בנוגע לחוו"ד המומחה מטעם ההגנה ומסקנתו כי :

"ניתן לקבוע בוודאות כי נהג רכב ה"רובר" הוא זה אשר סטה לעבר נתיב נסיעתה של נהגת רכב ה"טויוטה", לא שמר על הימין בדרך צרה ואף פגע ברכב ה"טויוטה" שהיה במצב עמידה".

הנני קובעת כי קביעתו שגויה, לא מבוססת עובדתית וסותרת את עצמה, על כן אין בידי לקבלה מהנימוקים הבאים:

טענתו כי הנהג המעורב הוא זה שסטה לנתיבה של הנאשמת סותרת את גרסתה של הנאשמת שהיא זאת שסטתה. יתרה מכך אין מחלוקת כי נתיבה של הנאשמת היה חסום על ידי מכוניות שחנו בצד עד כדי שרכבה שהוא קטן מהרכב המעורב נכנס לנתיבו של הנהג המעורב, אין למומחה הסבר כיצד הרכב המעורב שהוא גדול וכבד יותר יכול היה לנסוע בנתיבה.

בתמונה נ/1 רואים את מיקום עצירת רכב הנאשמת לאחר שלטענת המומחה נדחף לאחור כתוצאה מההתנגשות, אלא שבתמונה רואים את רכבה של הנאשמת היה חסום על ידי מכוניות שחנו בצד עד כדי שרכבה שחצה את קו העצירה לכיוון נסיעתו של הרכב המעורב וזאת לאחר שנדחפה לאחור כך שבעת ההתנגשות היא הייתה עוד יותר עמוק בתוך הנתיב הנגדי כי היא פנתה באלכסון.

המומחה טען כי מצא סימנים על הכביש המעידים על דחיפת הרכב לאחור אולם לא ידע לקבוע כמה סנטימטרים היא נדחפה לאחור(ע' 33 ש' 14-15), כמה ס"מ הרכב הוסט שמאלה(ע' 33 ש' 16-17), לא בדק את החיכוך (ע' 33 ש' 26) ואישר כי בקושי ניתן לראות את המריחה מהתמונה הכללית(ע' 32 ש' 3-6).

על פי החישובים שערך המומחה ביחס למיקומם ואורך הנזקים ברכבים המעורבים, הנאשמת נכנסה אל נתיב רכב המעורב כ-60 סנטימטרים . אומר מיד כי בקביעתו מאשר המומחה את סטייתה של הנאשמת לנתיב הנגדי. בנוסף ה- 60 סנטימטרים נמדדו על פי התמונה, קרי, במקום עצירת הרכב לאחר שהוסט לאחור ולא במקום התנגשות, כך שנתון זה שגוי וכתוצאה מכך גם חישוב המרחק של הרכב המעורב לאבן שפת המדרכה

שגוי ואמור להיות קטן מ- 39 סנטימטרים .

באשר לטענת הגנה כי מדובר בתיק הצמדה והבוחן לא הגיע לזירת התאונה, אין חולקין על כך, ויש לבדוק האם עובדה זו מהווה מחדל חקירה .

בנושא זה אזכיר את ע"פ 5741/98 עבוד עלי נ' מדינת ישראל , שם נקבע:

"במשפט פלילי השאלה שבפני בית המשפט היא, לא אם אפשר וראוי היה לעשות עוד צעדי חקירה אלה או אחרים, אלא אם יש די ראיות המוכיחות את האישום מעבר לספק סביר."

ע"פ 2842/10 נוי קלדרון נ' מדינת ישראל קבע כב' הש' ג'ובראן:

"מטבע הדברים, חקירת המשטרה אינה מושלמת לעולם ומוגבלת היא במשאבים. נכון הוא כי המטרה שצריכה לעמוד לנגד החוקרים היא חקר האמת...הקביעה כי התקיימו מחדלי חקירה בעניינו של פלוני אינה מביאה באופן אוטומטי לזיכויו. בכל מקרה ומקרה מעריך בית המשפט באופן פרטני את השפעתם והשלכותיהם של מחדלי החקירה".

הן לנאשמת והן לנהג המעורב ניתנה ההזדמנות למסור גרסתם, למסור תמונות של האירוע , לסמן את הנקודות הרלבנטיות על התצ"א. ב"כ הנאשמת לא הצביע באיזה אופן אי הגעת הבוחן לזירה פגעה בראיות ובהגנתה של הנאשמת.

כך שגם אם מדובר במחדל חקירה אין בו כדי לפגום בראיות התביעה או לפגוע בהגנתה של הנאשמת.

הוסיף כי לא מצאתי לאור נסיבות התיק והוכחות שהובאו בפניי ממש בטענת ב"כ הנאשמת כי אין קו מקווקו המפריד בין שני הנתיבים, מכיוון שאין מחלוקת בין הצדדים בקיומן של שני נתיבים. מה גם שבנתיב נסיעת הרכב המעורב קיים קו התוחם את נתיבו.

מכל הנימוקים הנ"ל מצאתי כי התביעה הוכיחה מעל לכל ספק סביר שהנאשמת עברה את העבירות המיוחסות לה בכתב האישום. על כן מצאתי לקבל את גרסת התביעה, ולהרשיע את הנאשמת בעבירות המיוחסות לה בכתב האישום.

ניתנה היום, ב' סיוון תשפ"א, 13 מאי 2021, במעמד הצדדים